

ANDALUSKÝ

ALEXANDER SÖDERBERG

PŘÍTEL

MONUMENTÁLNÍ
THRILLER
NABITÝ AKCÍ

HOST

ALEXANDER SÖDERBERG

Andaluský přítel

ALEXANDER SÖDERBERG

**ANDALUSKÝ
PŘÍTEL**

BRNO 2013

Alexander Söderberg

Den andalusiske vännen

Copyright © Alexander Söderberg, 2012

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Martina Kašparová, 2013

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2013 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-072-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-073-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-074-6 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-075-3 (Formát MobiPocket)

Prolog

Střídavě vrhala pohled do zpětného zrcátka a na jízdní pruh. Motocykl nikde neviděla, alespoň ne v tu chvíli. Před několika vteřinami tam však byl — objevil se zčistajasna a potom zase zmizel. Přejela do vnitřního pruhu a snažila se schovat za auty, která jela za nimi.

Celou dobu se díval dozadu a ze sedadla spolujezdce se jí pokoušel radit, jak má jet. Neslyšela, co říká, vnímala jen paniku v jeho hlase.

V rozklepaném zpětném zrcátku se vynořily obrysy motocyklu, zmizely, znovu se objevily a tak pořád dokola, jak kličkoval mezi auty za nimi. Prudce uhnula do levého jízdního pruhu, sešlápla plyn. Auto ve vysokých otáčkách vibrovalo. Zařadila pátý a zároveň poslední převodový stupeň. Bylo jí špatně.

Cítila, jak jí zespodu táhne na nohy — kulky je musely zasáhnout někde v těch místech. Z děr se ozývalo hvízdání a proplétalo se s burácením motoru: příšerný rámus jí pronikal až do morku kostí. Nepamatovala si, jak dlouho jela, než padly první výstřely, tak nečekané a jakoby z jiného světa. Všimla si, že řidič motorky má modrou helmu s tmavým hledím, střelec sedící za ním černou helmu bez hledí. Jen letmo zahlédla jeho oči — čišela z nich prázdnota.

Ostřelovali je zleva. Rány vycházely neznámo odkud, bubnovaly v rychlém sledu. Uvnitř auta to rachotilo, jako by do plechu někdo bušil řetězem. Přesně v tom okamžiku uslyšela výkřik. Nedokázala říct, jestli vyšel z ní, nebo vedle sedícího

muže. Krátce se na něj podívala. Vypadal teď jinak: v očích mu probleskovaly strach a nervozita, ale navenek se projevil jako vztek — byl patrný z jeho tváře, vrásky na čele, soustředěného pohledu. Občas mu zacukalo v oku. Na telefonu zmáčkl tlačítko pro zrychlenou volbu — už podruhé od chvíle, kdy padly první výstřely — čekal, pohled upřený před sebe, žádná odpověď, zavěsil.

Motocykl se k nim znovu začal přibližovat. Zařval na ni, ať zrychlí. Došlo jí, že je nezachrání ani vyšší rychlost, ani jeho křik. V ústech cítila kovovou pachuč strachu, v hlavě jí hučelo jako v horečce. Panika u ní překročila pomyslnou hranici — už se netřásla, jenom vnímala, jak jí ztěžkly paže, jako by řízení auta bylo velmi namáhavé. Motocykl se jako neporazitelný protivník objevil na úrovni jejich auta. Na zlomek vteřiny se otočila nalevo. V rukou střelce zahlédla zbraň s krátkou hlavní. Zvedl ji a namířil na ni. Instinktivně se přikrčila. Zbraň chrlila jeden výstřel za druhým, ozvaly se tvrdé rány, jak se kulky zakously do plechu, křupnutí, když se boční okénko roztránilo a zasypalo ji skleněným deštěm. Hlavu měla nakloněnou ke straně, plynový pedál sešlápnutý k podlaze. Auto bylo prakticky bez řidiče — neměla ani ponětí, co se před nimi děje. Všimla si, že přihrádka u kolen spolujezdce je otevřená, že uvnitř leží několik zásobníků s náboji a že muž po jejím boku drží v ruce pistoli. Pak ohlušující rána, náraz plechu na kov. Skřípot na pravé straně — vůz najel do svodidel. Další skřípění a řev, auto se zmítalo na vozovce, pach spálených pneumatik.

Narovnala se, strhla volant, srovnala auto a vrátila se do jízdního pruhu. V rychlosti se ohlédla přes rameno: motocykl se držel šikmo za ní. Muž nahlas zaklel, natáhl se přes ni k jejímu okénku a začal skrz něj pálit z pistole, tři rány za sebou. Výstřely temně duněly autem, motocykl zpomalil a ztratil se.

„Jak je to ještě daleko?“ zeptala se.

Podíval se na ni, jako by té otázce nerozuměl; chvíli nato ji ale nejspíš zaslechl ve formě jakési vnitřní ozvěny.

„Nevím...“

Držela plyn na podlaze, ručička tachometru se chvěla, auto se ve vysoké rychlosti zmítalo. Chvatný pohled do zpětného zrcátka.

„Vrací se,“ řekla.

Pokusil se otevřít okénko u sebe, ale náraz do svodidel promáčkl dveře tak, že se zaseklo. Naklonil se k ní, pokrčil pravou nohu a okénko vykopl. Sklo se z větší části vysypalo. Pažbou pistole odstranil zbylé střepy, vyklonil se ven a vystřelil po motocyklu, který se od nich znovu o něco vzdálil. Uvědomila si, jak beznadějná je jejich situace. Hlavní slovo měli ti na motorce.

V autě se rozhostilo ticho, jako by někdo vypnul zvuk. Proplouvali dálnicí a zírali před sebe ve snaze vyrovnat se s blížící se smrtí. Bledí ve tváři, neschopní pochopit, co se v jejich životě právě odehrává. Vypadal unaveně: hlavu měl svěšenou, oči posmutnělé.

„Tak řekni něco!“ vybídla ho hlasitě, obě ruce na volantu, pohled upřený na silnici, rychlost beze změny.

Nejdřív neodpověděl, zdálo se, že přemýšlí. Obrátil se na ni.

„Promiň, Sophie.“

ČÁST PRVNÍ

STOCKHOLM, O ŠEST TÝDNŮ DŘÍVE,
KVĚTEN

1

Její vystupování a vzhled vedly mnohé k názoru, že jako zdravotní sestra rozhodně nevypadá. Nikdy nevěděla, jestli to má brát jako kompliment, nebo urážku. Měla dlouhé tmavé vlasy a zelené oči, které občas vyvolávaly dojem, že se co nevidět rozesměje. Ale byl to opravdu jen dojem; zkrátka vypadala, jako by se s takovýma usměvavýma očima už narodila.

Schody pod jejími kroky zavrzaly. Její dům — menší žlutá dřevěná vilka z roku 1911 s dělenými okny, starou lesknoucí se parketovou podlahou a zahradou, která by klidně mohla být větší — to bylo místo, kam bez jakýchkoli pochybností patřila, což si uvědomila hned, jakmile dům poprvé spatřila.

Kuchyňské okno bylo otevřené do klidného jarního večera. Dovnitř si našla cestu vůně připomínající víc léto než jaro. Léto mělo začít vlastně až za pár týdnů, ale teplo nastalo dost brzy a nějak se mu nechtělo odcházet. A tak tam teď viselo nad tím vším, těžké a nehybné. Byla za to vděčná — teplo potřebovala a měla radost, že může nechat okna i dveře dokořán a volně se pohybovat mezi venkem a vnitřkem.

V dálce bylo slyšet burácení mopedu, na stromě zpíval drozd. Zpívali i další ptáci, ale jejich jména neznala.

Sophie vytáhla porcelánový servis a prostřela pro dva: vybrala ty nejkrásnější talíře, nejslavnostnější příbory a nejhezčí sklenice, které našla — každodennosti se vyhýbala, jak jen mohla. Věděla, že bude jíst sama, protože Albert jedl, jen když měl hlad, což jen málokdy vyšlo na stejnou dobu, kdy dostala hlad ona. Zaslechla jeho rychlé kroky na schodech, tenisky

na starém dubovém dřevě, až moc těžké, až moc důrazné — Albertovi bylo jedno, že dělá rámus. Když přišel do kuchyně, usmála se na něj. Oplatil jí to svým klukovským úsměvem a trhnutím otevřel lednici. Stál před ní neuvěřitelně dlouho a zkoumal její obsah.

„Zavři tu ledničku, Alberte.“

Ani se nepohnul. Sophie spolkla několik soust, roztržitě listovala novinami. Zvedla hlavu a větu zopakovala, tentokrát lehce podrážděně.

„Nemůžu se hejbat...“ zašeptal teatrálně.

Zasmála se; ani ne tak jeho suchému humoru, jako spíš proto, že byl legrační. Naplňovalo ji to radostí, možná dokonce pýchou.

„Cos dneska dělal?“ zeptala se.

Všimla si, že nemá daleko k tomu, aby se rozesmál. Tohle znala moc dobře — myslel si totiž, že jeho vlastní vtipy jsou nesmírně zábavné. Albert vyndal z lednice láhev minerálky, přibouchl dveře a vyhoupl se na kuchyňskou linku. Když otevřel víčko, z láhve začal se syčením unikat oxid uhličitý.

„Všichni jsou blázni,“ konstatoval Albert a trochu se napil. Pak se pustil do vyprávění o průběhu svého dne. Bral to po malých částech, jak ho zrovna napadaly. Pobaveně poslouchala jeho líčení o tom, jak si dělal legraci z učitelů i ostatních. Viděla, že mu dělá dobře bavit lidi, ale potom najednou přestal. Sophie nikdy nedokázala odhadnout, kdy se to stane; prostě přestal, jako by ho jeho vlastní vtipy unavily. Chtěla natáhnout ruku a chytit ho, poprosit ho, aby ještě chvíli zůstal, aby ji dál bavil, aby nepřestával být lidský, hodný i krutý zároveň. Jenže tak to nefungovalo. Pokoušela se o to už dřív, ale vždycky to bylo špatně, a tak ho nechala jít.

Zmizel do předsíně. Chvíli bylo ticho, nejspíš se přezouval.

„Dlužíš mi tisícovku.“

„Za co?“

„Dneska tady byla uklízečka.“

„Uklízečka už se neříká.“

Slyšela, jak si zapíná zip u bundy.

„A co se teda říká?“ zeptal se.

Nevěděla. Už byl ve dveřích a chystal se ven.

„Měj se, mami.“ Jeho hlas zněl najednou příjemně.

Dveře se zavřely, Sophie zaslechla jeho kroky na štěrkové cestě pod otevřeným oknem.

„Zavolej, kdybys měl přijít pozdě!“ křikla za ním.

Sophie pokračovala v obvyklých činnostech. Odesla nádobí ze stolu, uklidila, dívala se na televizi, zavolala kamarádce a mluvila s ní jen tak o ničem — jednoduše nechala večer volný průběh. Šla si lehnout, z nočního stolku vzala knížku a snažila se do ní začíst. Hlavní hrdinkou byla žena, která objevila nový smysl života v tom, že v Bukurešti pomáhala dětem z ulice. Knížka připadala Sophii nudná a hlavní hrdinka namyšlená — Sophie s ní neměla nic společného. Zaklapla knížku. V posteli usínala sama jako obvykle.

O osm hodin později bylo čtvrt na sedm ráno. Sophie vstala, osprchovala se, v koupelně otřela zrcadlo, na němž pára odhalila nápis *Albert, AIK Stockholm* a spoustu dalších klikyháků, které tam psal ukazováčkem, když si čistil zuby. Už mu několikrát řekla, ať toho nechá. Nezdálo se, že by si s tím lámal hlavu. Svým způsobem se jí to vlastně líbilo.

Upravila se a vestoje se pustila do lehké snídaně, během níž si četla hlavní stránku novin. Pak už bylo načase vydat se do práce. Tříkrát zavolala nahoru na Alberta, ať kouká vstávat, a o čtvrt hodiny později už seděla na kole a nechala se probouzet vlahým ranním vánkem.

Říkali mu Jeans. Vážně si mysleli, že se tak jmenuje. Chechtali se, ukazovali na své džínové kalhoty. *Jeans!*

Ve skutečnosti se jmenoval Jens a seděl u stolu v chatrči uprostřed paraguayské džungle společně se třemi Rusy. Jejich

kápo se jmenoval Dmitrij. Byl to vytáhlý třicátník a v obličejí vypadal jako dítě, dítě, které měla jeho matka se svým bratrancem. Dmitrijovi kumpáni, Goša a Vitalij, byli zhruba stejně staří a za rodiče měli patrně sourozence. Smáli se bez přestání a bez jakéhokoli projevu radosti. Oči měli posazené daleko od sebe, pootevřená ústa svědčila o tom, že příliš rozumu nepobrali.

Dmitrij míchal suché martini v plastovém kanystru. Dovnitř nacpal olivy, směs protřepal a nalil ji do vypláchnutých kávových hrnků. Podařilo se mu trochu rozlít. Ruský pronesl přípitek. Jeho druhové zahalekali a společně se koktejlu s příchutí nafty napili.

Jensovi se z celé té jejich bandy dělalo špatně. Byli odporní, falešní, hrubí, nervózní... Pokoušel se nedávat svou nechuť najevo, ale nešlo to — pocity nikdy moc dobře skrývat neuměl. „Tak nám je předved“, poručil mu Dmitrij.

Rusové byli natěšení jako na ježíška. Jens zamířil z chatrče k džípu, který stál zaparkovaný na prašném, nedostatečně osvětleném dvorku.

Proč Rusové podnikli celou tu dlouhou cestu do Paraguaye, jen aby si prohlédli požadované zboží, netušil. Většinou si od něj někdo něco objednal, on to dodal, dostal zapláceno, ale se zákazníky se nikdy nesetkal. Ovšem s těmito to bylo něco jiného — jako by pro ně celá tahle transakce představovala něco velkého, zábavného, dobrodružného. Čím se živil, nevěděl, a ani to vědět nechtěl. Nebylo to koneckonců podstatné; přijeli, aby si prohlédli své zboží, vyzkoušeli zbraně, šňupali kokain, užívali si s místními děvkami a zaplatili mu druhou z celkem tří splátek.

Přinesl jednu automatickou MP7 a jeden Steyr AUG. Ostatní zbraně ležely zabalené ve skladu u přístavu v Ciudad del Este a čekaly na převoz.

Rusové je popadli a předstírali, že po sobě střílejí. *Ruce vzhůru... ruce vzhůru!* Řičeli smíchy, pohybovali se trhaně. Dmitrijovi ulpěl ve strništi na tváři bílý poprašek kokainu.

Goša a Vitalij se pustili do hádky o MP7, začali se o ni tahat a jeden druhého mlátit pěstmi do hlavy. Dmitrij je od sebe odtrhl a dal před ně kanystr se suchým martini.

Jens je sledoval zpozzdálí: ruská partička začne vyvádět, Paraguayci jim jako projev dobré vůle přivedou děvky. Rusové budou čím dál víc mimo a začnou střílet ostrými. Věděl, co přijde, a nemohl s tím vůbec nic udělat; všechno už bylo tak jako tak v háji. Nejradši by odtamtud zmizel, ale musel počkat, dokud nevyjde slunce, musel zůstat vzhůru a střízlivý a dostat své peníze, jen co Dmitrij usoudí, že na to přišla ta správná chvíle.

„*Jeansi!* Kde jsou sakra náboje?“

Ukázal na džíp. Rusové rozrazili dveře a pustili se do hledání. Jens zašátral v kapse — ještě mu zbyla jedna nikotinová žvýkačka. Před dvěma měsíci přestal žvýkat tabák, před třemi lety skončil s kouřením. Teď se nacházel v džungli čtyřicet kilometrů od Ciudad del Este. Nikotinové receptory v mozku se dožadovaly pozornosti. Vložil si do úst poslední žvýkačku, usilovně žvýkal. Se špatně skrývaným odporem pozoroval Rusy a bylo mu jasné, že brzy zase začne kouřit.

Když už byla v nemocnici, pracovala. Zaměstnání jí jen málokdy poskytovalo čas na cokoli jiného a kromě toho neměla pít kávy s kolegy příliš v oblibě, nebylo jí to příjemné. Ne že by se styděla, spíš jen postrádala schopnost družít se s ostatními tímto způsobem. V nemocnici pracovala hlavně kvůli pacientům, ale nebyla za tím žádná zvláštní obětavost ani nutková potřeba starat se o druhé. Pracovala tam proto, že si s nimi mohla povídat a trávit čas. Do nemocnice se dostali, protože onemocněli, a právě tehdy se vlastně stávali sami sebou: otevřenými, lidskými a upřímnými bytostmi. V nemocnici si připadala jistě a schopně. A přesně po tom toužila, přesně to jí tam táhlo. Pacienti jen zřídka plácali nesmysly — leda když

se uzdravili — a v tu chvíli je stejně opustila, a oni ji. Možná proto měla Sophie při výběru práce už odmalička jasno.

Příživovala se snad na neštěstí druhých? Možná, ale jako příživník si rozhodně nepřipadala. Měla spíš pocit, že je závislá. Závislá na jejich upřímnosti, na jejich otevřenosti, na tom, že čas od času může zahlédnout záblesky určitých stránek jejich pravé vnitřní podstaty. A když k něčemu takovému došlo, stali se tihle pacienti jejími oblíbenci. Oblíbenci se téměř vždy vyznačovali ušlechtilou povahou. *Ušlechtilý*, přesně tohle slovo používala. A když se někdo takový objevil, zastavila se a přemýšlela o něm, případně žasla a naplnil ji nepopsatelný pocit naděje. Čestní lidé, kteří mají odvalu smát se životu, lidé s určitou vnitřní formou ušlechtilosti. Pokaždé si jich dokázala všimnout hned na první pohled, aniž by uměla vysvětlit jak nebo proč. Jako by těch několik málo lidí nechalo svou duši rozkvétat, jako by si volili to nejlepší namísto dobrého, jako by se odvažovali spatřit všechny své stránky, dokonce i ty temné a skryté pod povrchem.

Vzala podnos a vydala se chodbou k Héctoru Guzmánovi do pokoje číslo jedenáct. Přivezli ho sem před třemi dny, protože ho na přechodu ve městě srazilo auto. Pravou nohu měl pod kolenem zlomenou.

Lékaři u něj údajně objevili poškození sleziny, a tak si ho tu nechali na pozorování. Héctorovi bylo kolem pětáctyřicítky, byl sympatický, ale ne krásný, mohutný, ale ne tlustý. Pocházel ze Španělska, ale Sophii se zdálo, že jeho tvář nese určité severské rysy. Měl středně tmavé vlasy, na několika místech trochu světlejší. Nos, lícní kosti i brada byly ostře řezané a kůže měla nádech pískově hnědé barvy. Mluvil plynně švédsky a řadil se mezi ty *ušlechtilé* — možná za to mohly všímavé oči, které mu zdobily obličej, možná lehkost, s níž vystupoval navzdory své mohutné postavě. Anebo přirozená lhostejnost, s níž se na Sophii usmál pokaždé, když vstoupila do pokoje. Jako by chápal, že ona pochopila; to byla mimochodem pravda a ji to přimělo oplatit mu jeho úsměv.

Předstíral, že je zabraný do knížky, seděl v posteli opřený o zeď, na nose brýle na čtení. Podobné divadélko sehrál pokaždé, když k němu přišla; dělal, že ji nevidí a je velice zaneprázdněný.

Roztrídila jeho prášky do malých plastových kalíšků a jeden mu podala. Vzal si ho, aniž by vzhlédl od čtení, obrátil ho do sebe, zapil léky vodou ze sklenice a polkl, pořád plně soustředěný na knížku. Sophie mu podala druhou dávku — naložil s ní stejně.

„Výtečné jako vždy,“ pronesl tiše a podíval se na ni. „Dnes máte jiné náušnice, Sophie.“

Chystala se dotknout ucha.

„Možná,“ odpověděla.

„Ne možná, určitě. Sluší vám.“

Šla ke dveřím a otevřela je.

„Nemohla byste mi donést trochu džusu? Šlo by to?“

„Šlo,“ zareagovala Sophie.

Ve dveřích potkala muže, který se už dřív představil jako Héctorův bratranec. Héctorovi se příliš nepodobal: byl štíhlý, ale svalnatý, tmavovlasý, nadprůměrně vysoký, s ostražitýma, ledově modrýma očima, které vyvolávaly dojem, že registruje naprosto všechno dění kolem. Bratranec na ni zlehka kývl. Řekl Héctorovi něco španělsky, Héctor mu odpověděl a oba se rozesmáli. Sophie měla neblahý pocit, že je součástí jejich vtipkování, a na džus úplně zapoměla.

Gunilla Strandbergová seděla na chodbě, v ruce držela kytičku a sledovala, jak zdravotní sestra vychází z pokoje Héctora Guzmána. Sestřička se přibližovala a Gunilla si ji kriticky prohlížela. Zahlédla snad radost? Ten druh radosti, který v sobě lidé mají, aniž by o tom věděli? Žena prošla kolem ní. Na levé náprsní kapse měla připnutou malou brož, znak toho, že studovala na vysoké škole pro zdravotní sestry Sophiahemmet. Vedle brože měla jmenovku. Gunilla stihla přečíst jen *Sophie*.

Gunilla ji sledovala pohledem. Sophie měla hezký obličej. Hezký, jaký mívají privilegované osoby, úzký, nenápadný... svěží. Pohybovala se s lehkostí; jako by její nohy před každým krokem jenom lehounce zavadily o podlahu. Byl to neskutečně elegantní pohyb. Gunilla ji sledovala až do chvíle, než se ztratila v pokoji dalšího pacienta.

Gunilla se ponořila do myšlenek — myšlenek založených spíš na pocitech než na čemkoli jiném. Znovu se podívala směrem, kam zmizela Sophie, a potom k pokoji číslo jedenáct, kde ležel Héctor Guzmán. Něco viselo ve vzduchu. Jakási energie... Jako by teď nabyla na síle, ale pouhým okem zachytit nešla. Sophie si ji přinesla z jeho pokoje.

Gunilla se zvedla, prošla chodbou a nahlédla do sesterny. Nikde nikdo. Na zdi visel týdenní rozpis služeb. Než vešla dovnitř, rozhlédla se po chodbě. Pak přistoupila ke zdi a ukazováčkem zapátrala v rozpisu.

Helena...

Roger...

Anne...

Carro...

Nicke...

Sophie... *Sophie Brinkmannová*, četla.

Kytici strčila do prázdné vázy na pojízdném stolku před sesternou a zmizela z oddělení. Ve výtahu vytáhla z kabelky mobil, zavolala do práce a požádala o adresu Sophie Brinkmannové.

Místo aby se z Danderydské nemocnice vrátila do kanceláře, sídlící na ulici Brahegatan v centru Stockholmu, uhnula z dálnice a zabočila mezi vily ve Stocksundu. Ve změti uliček se ztratila — nezdálo se, že by ji chtěly zavést k cíli. Zmateně jezdila sem a tam a připadalo jí, že už projela každou druhou tam i zpátky. Konečně se ocitla na správné ulici. Podařilo se jí najít číslo popisné a zastavila před žlutou dřevěnou vilkou s bíle natřenými okenními rámy.

Zůstala sedět za volantem. Bylo to tiché místo plné zeleně, zrovna začínaly kvést břízy. Gunilla vystoupila z auta a do

nosu ji uhodila vůně střemchy. Rozhlížela se, dívala se na sousední domy. Pak si prohlížela ten Sophiin. Byl hezký, menší než domy sousedů, a Gunilla měla pocit, že i mnohem zanedbanější. Znovu se otočila, porovnávala je. Ne, dům Sophie Brinkmannové nebyl zanedbaný, byl normální. To u sousedů nebylo něco v pořádku. Určitá forma perfekcionismu, fádnost a neosobní pořádek. Oproti tomu působila Sophiina vila živějším dojmem: průčelí domu nebylo nově natřené, tráva čerstvě posekaná, cesta nedávno vyštěrkovaná, okna nebyla právě umytá...

Gunilla troufale prošla brankou a pomalu postupovala po štěrkové cestě. Přímo před sebou měla kuchyňské okno, nahlédla dovnitř. To, co z kuchyně zahlédla, vypadalo vkusně. Zařízení v atraktivní kombinaci starého a moderního stylu: pěkný mosazný vodovodní kohoutek, sporák značky AGA, kuchyňská linka ze starého dubového dřeva. Světlo na stropě tak nádherné, nevšední a promyšlené, až se Gunilly na okamžik zmocnila závist. Dál pátrala pohledem — zastavil se na řezaných květinách ve velké váze na okně v předsíni. Gunilla poodstoupila a podívala se nahoru. V okně v horním patře zahlédla další krásnou kytici.

V autě cestou zpátky do města jí hlava začala pracovat na plné obrátky.

2

Leszek Smialy si připadal jako pes, pes bez pána. Když pán nebyl nablízku, Leszek znervózněl. Adalberto Guzmán mu ale řekl, ať jede, řekl mu, co má dělat. Leszek tedy nasedl do letadla a o pár hodin později už přistál v Mnichově.

Posledních deset let se od Guzmánových nehnul ani na krok, vyjma pravidelné týdenní přestávky každé tři měsíce. Žil v podstatě v takových tříměsíčních směnách: nejdřív práce a pak týden volna. Během něj se většinou ubytoval někde v hotelu, nevycházel z pokoje a od rána do večera se zpíjel do němoty. Když náhodou nebyl opilý ani nespal, díval se na televizi. Nic jiného neznal. Čekal jen na to, až volný týden skončí a on se bude moct znovu pustit do práce. Leszek nikdy nepochopil, proč Guzmán na tom volnu tak trvá.

Jeden takový týden Leszkovi nedávno skončil. Prvních pár dní po dovolené se nedokázal soustředit, měl kocovinu a třásl se. Pokoušel se to napravit pohybem a zdravým jídlem a teď se mu konečně zdálo, že se všechno vrací do normálu.

Leszek seděl za volantem kradeného Fordu Focus, který zaparkoval ve vilové oblasti Grünwald kousek za Mnichovem. Obrovské vily s velkými obezděnými zahradami, až na výjimky nikde ani živáčka.

Leszek dostal od Guzmána fotky Christiana Hankeho, pětadvacetiletého slušňáka s tmavými krátkými vlasy. Na černobílých zvětšeninách byl dokonce i jeho otec Ralph Hanke. Leszek si fotky pečlivě prohlížel: úsměvy značící úspěch, obleky šité na míru, upravené účesy.

Leszek sledoval mladšího z Hankeových dalekohledem. Zatím si o něm nedokázal udělat jasný obrázek. Jediné, co věděl, bylo, že se Christian vrátil domů kolem osmé večer a svoje BMW zaparkoval na ulici před vilou. Že měl dámskou společnost, někdo mu přišel uklidit a že v ložnici svítil do dvou do rána. Že následující ráno o půl osmé vyšel z domu k železné brance ve zdi, přešel přes ulici k autu a odjel do Mnichova. Z toho teď mohl Leszek vycházet: podařilo se mu to zjistit během včerejšího čtyřadvacetihodinového sledování.

Z autorádia se linuly jihoněmecké šlágry. Právě zpíval nějaký mladík a široce se u toho usmíval — nebo to tak alespoň znělo. Elektronické smyčce na pozadí, předvídatelná melodie. Leszek pochytil slova jako vrcholek hory, rodinná pouta a protěž. S touhle zemí není něco v pořádku, ale Leszkovi se nikdy nepodařilo přijít na to, co vlastně.

Seděl s rukama v klíně, klidně oddechoval. Bylo nádherné ráno a ve vzduchu se vznášel mlžný opar. Paprsky slunce prosvítaly korunami stromů a dodávaly všemu kolem zlatavý nádech. Leszkovi to připadalo krásné, skoro až bolestně krásné.

Sklouzl pohledem na své ruce: byly ulepené a špinavé. Člověk se při umístování bomby docela zamaže. Leszek s tím měl nemalé zkušenosti; dělal to už kdysi dávno, když ještě pracoval pro zpravodajskou službu. Tehdy to bylo snazší a méně náročné na čas i schopnosti; s dnešními moderními uzavřenými motory to je mnohem složitější. Leszek se protáhl a na chvíli zavřel oči.

Když je znovu otevřel, stačil za skupinkou stromů zachytit obrysy člověka mířícího od Christianovy vily na ulici. Leszek se pokusil odhadnout, kdo to je. Ze sedadla spolujezdce vzal dalekohled značky Swarovski a přiložil si ho k očím. Osoba za stromy byla žena, mladá žena. Leszek se letmo podíval na hodinky: tři čtvrtě na osm. Žena otevřela železnou branku a vyšla na ulici. Leszek ukazovákem nahmatal zaostřovací tlačítko. Byla to blondýna, dvacet až pětadvacet let, měla dlouhé vlasy, velké černé sluneční brýle a džíny od nějakého návrháře plné

děr. V kozačkách na vysokém podpatku mířila rozhodným krokem k autu. Přes rameno nesla kabelku. Žena vypadala draze. Leszek v rychlosti namířil dalekohled na dům. Kde je sakra Christian? Pohledem sjel zpátky na ženu: přecházela přes silnici k zaparkovanému BMW. Místo aby auto obešla a posadila se na sedadlo spolujezdce, otevřela dveře u řidiče, navyklým pohybem zaplula za volant a kabelku si položila na vedlejší sedadlo. Leszek se znovu podíval k vile. Christian Hanke nikde.

Následující vteřiny odtikávaly jen pomalu. Leszka napadlo, že začne troubit, že otevře dveře a zamává na ni, že upoutá její pozornost něčím nápadným a dobře viditelným. Ale místo toho zůstal sedět, stoprocentně přesvědčený o tom, že nemá smysl, aby se pokoušel změnit něco, co už je stejně předem rozhodnuté. Na pozadí zněl sladký hlas německého zpěváka. V zorném poli desetinásobně zvětšeném čočkou dalekohledu Leszek viděl, jak ta krásná světlovlasá žena udělala onen nepatrný pohyb, který člověk při startování auta běžně dělá — s jednou rukou položenou na volantu se mírně předklonila a pravou rukou otočila klíčkem v zapalování.

V tisícině vteřiny, kdy elektřina putovala z baterie do startéru, přeskočil proud na drát rozbušky, která následně odpálila kus zabalené výbušniny, připevněné pod autem.

Výbuch vymrštil ženu do střechy a přerazil jí vaz. Současně s tím se vůz zvedl dobrého půl metru nad zem. Při dopadu se v něm vznítil kanystř s napalmem, který tam Leszek umístil, a zdeformovaná hromada plechu se tak proměnila ve žhnoucí inferno.

Leszek dalekohledem sledoval, jak žena začala hořet. Jak její naprosto nehybné tělo zachvátily plameny. Jak její krásné světlé vlasy zmizely, jak zmizela její krásná světlá pleť... Jak ona celá pomalu zmizela.

Leszek opustil Grünwald a v nejbližším lese našel odlehlé místo, kde kradené auto zapálil. Dostal se do Mnichova, zavolał Guzmánovi a nechal mu krátký vzkaz, že věci nešly podle

plánu, ať si dá pozor a snaží se mít kolem sebe jen přátele. Telefon hodil do kanálu a bezcílně bloumal po městě, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje.

Když se cítil jakž takž bezpečně, mávl na taxík a nechal se odvézt na letiště. O pár hodin později už byl na cestě domů za svým pánem.

Od prvního dne v nemocnici se Héctor Sophie pořád na něco vyptával: na život, dětství, dospívání. Na rodinu, na to, co má ráda a co ne. Přistihla se, že na všechny jeho otázky odpovídá pravdivě. Taky si uvědomila, že se jí líbí být středem jeho pozornosti, a navzdory spoustě otázek jí nikdy nepřipadal vlezlý. Jakmile se dostal příliš blízko tématům, o kterých nechtěla mluvit, přestal se ptát; jako by si uvědomil, že právě tudy vede její hranice. Ale čím víc se poznávali, tím byl v její přítomnosti ostýchavější. Se všemi intimnějšími záležitostmi souvisejícími s pobytem v nemocnici se obracel na Sophiiny kolegy. Sophie tím pádem neměla u něj v pokoji moc práce. Vždycky si ale našla nějakou záminku, proč se tam zastavit.

Zeptal se, jestli není unavená.

„Proč myslíš?“

„Vypadáš unaveně.“

Sophie skládala ručník.

„Ty víš, jak ženě polichotit.“

Usmál se.

„Řekla bych, že už si tu moc dlouho nepoležíš,“ pokračovala.

Zvedl jedno obočí.

„Takovéhle věci bych ti ale vlastně říkat neměla, to může jen doktor... No, už se stalo.“

Sophie otevřela okno a pustila dovnitř čerstvý vzduch. Vrátila se k Héctorovi, rukou mu pokynula, ať se nadzvedne, zpod hlavy mu vytáhla polštář a vyměnila ho za nový. Všechny úkony prováděla rutinně. Koutkem oka si všimla, že ji Héctor pozoruje.

Přistoupila k jeho nočnímu stolku a chystala se odnést prázdnou nádobu na vodu, když ji Héctor najednou chytil za ruku. Správně ji měla odtáhnout a odejít z pokoje. Ale neudělala to a nechala si to líbit. Rozbušilo se jí srdce. Chvíli tak zůstali — jako dva mladí stydliví lidé, kteří se poprvé navzájem dotknou, ale přitom mají strach se na sebe podívat. Sophie se vyprostila z jeho sevření a zamířila ke dveřím.

„Chceš něco donést?“ zeptala se.

Hlas měla zastřený, jako by se zrovna probudila. Héctor si ji prohlížel, zavrtěl hlavou. Sophie vyšla na chodbu.

Zkoušela si namluvit, že vůbec není její typ. Ale kdo vlastně byl její typ? V životě se jí líbila spousta mužů, a každý byl úplně jiný. Nalhávala si, že nejde o fyzickou přitažlivost, že je Héctor jen někdo, komu chce být nablízku. Neviděla v něm ani milence, ani manžela, ani přítele, ani otcovskou postavu, ale zároveň jí připadal jako dokonalé ztělesnění toho všeho.

Zbytek dne strávila prací dole na pohotovosti. Když se odpoledne vrátila na své oddělení, Héctora ani jeho věci už v pokoji číslo jedenáct nenašla.

Všechno šlo do háje. Večer se zvrtil přesně tak, jak předvídal. Rusové začali střílet, hned jak si užili svých pár minut s chudinkami paraguayskými děvkami. Byli zfetovaní, stříleli naprosto nekontrolovaně a jejich automatické zbraně chrlily kulky do všech stran. Jens musel Vitalije řádně proplesknout. Vitalij se omlouval a z nosu se mu řinula krev. Dmitrij a ten druhý se smíchy málem zlomili v pase.

Další den ráno se všichni znovu sešli v chatrči a prošli si veškeré přípravy. Dodací lhůtu, logistiku i platbu za zboží. Rusy to podle všeho nijak zvlášť nezajímalo. Dmitrij všem nabídl kokain a Jense se zeptal, jestli se k nim nepřipojí na kohoutí zápasy. Jens s díky odmítl a s Rusy se rozloučil.

Do Ciudad del Este ho vzal nějaký Paraguayec. Jeli dvě hodiny. Na mizerných cestách to s nimi házelo a sedadlu chybělo polstrování. Řidič nemluvil, ale jak bylo v této zemi zvykem, o zábavu se staralo všudypřítomné rádio. Signál pokaždé špatný, příliš vysoká hlasitost a nervy drásající pronikavý hlas. Ten v tomhle případě ječel hned ze dvou reproduktorů, zabudovaných v úzkých dveřích auta. Zas tak strašné to ovšem nebylo — Jens už si zvykl. Alespoň měl čas, aby si prošel plán. Zdál se mu dobrý; ne perfektní, ale rozhodně dobrý. A tak to bylo většinou. Nevzpomínal si, že by mu kdy nějaký plán připadal naprosto dokonalý.

Na krku už měl skoro čtyřicítku. Měřil téměř metr devadesát, byl blondatý a urostlý, měl větrem ošlehanou tvář a temný hluboký hlas, který byl výsledkem předčasné puberty a nespočtu vykouřených cigaret. Jeho pohyby působily spíš těžkopádným než nepřírozeným dojmem a jen málokdy něco odmítl — to se dalo vyčíst i z jeho pohledu: zvědavost, která probleskovala za stopami blížícího se stáří.

Automatické karabiny, které si přes něj Rusové koupili, převezí nákladní auto ze Ciudad del Este na východ do brazilského přístavního města Paranaguá a přes Atlantik do Rotterdamu je odtud přepraví loď. Po vykládce poputují zbraně autem do Varšavy a Jens bude mít splněno.

Celé tohle dobrodružství se zbraněmi začalo před dvěma měsíci. Z Moskvy Jensovi zavolal Risto a sdělil mu, že by měl poptávku po několika MP7 a něčem silnějším.

„Kolik toho chtěj?“

„Deset od každý.“

„To není moc.“

„To ne, ale tenhle gang je docela ambiciózní. V budoucnu toho od tebe budou chtít víc. Zkus se na to dívat takhle.“

Byla to malá zakázka a její vyřízení nemělo dát moc práce.

„Fajn... Kouknu na to a ozvu se.“

Zkontaktoval Makléře. Maklář byl anonym až do morku kostí. Jediné místo, kde se dal dohledat, byla jeho internetová

stránka o modelech letadel. Tam se s ním člověk mohl spojit prostřednictvím diskusního fóra, kam napsal heslo. Byl to drahý, ale spolehlivý zdroj. Zatím je nikdy neodmítl a vždycky vyhověl Jensovým požadavkům. Makléř zprostředkoval obchod s prodejcem, kterého Jens neznal. V tomto ohledu to bylo neprůstřelné — nikdo nemohl nikoho udat. Jens ho poprosil o pár MP7 a Steyr AUG, ne tak úplně zastaralou karabinu, původem z Rakouska. Makléř se mu ozval s tím, že se Steyr AUG nebude problém, ale MP7 prodejce nemá a nabízí místo nich MP5. Ristovi klienti se ale vyjádřili jasně: chtěli MP7. Jako obvykle se celá věc vyřešila, tedy skoro. Výsledkem byl plný počet rakouských útočných pušek, osm MP7 a dvě MP5. To není zlý, pomyslel si Jens.

Risto mu řekl, aby jel do Prahy a setkal se tam se svými zákazníky. Jense to překvapilo.

„To jako proč?“

„*Nemám tušení. Prostě to tak chtěj,*“ odpověděl Risto.

Ukázalo se, že setkání v Praze bylo naprosto bezdůvodné. Rusové si chtěli Jense prostě jen vyzkoušet. Dmitrij, Goša i Vitalij se chovali, jako by se ještě pořád nacházeli v hodně těžkém stadiu puberty.

Popíjeli vodu v Jensově pokoji v hotelu na Malé Straně. Vitalij sundal ze zdi v koupelně zrcadlo a položil ho na konferenční stůl. Značně opotřebovanou a rozlepenou platební kartou Diners Club na něm vytvořil tlusté čáry kokainu. Potom přišly šlapky — pár hodně mladých zfetovaných holek z nějaké bývalé sovětské republiky. Dmitrij chtěl celé osazenstvo pokoje pozvat na večeři. Zašli do jedné moderní liduprázdné restaurace na Václavském náměstí. Všechno zařízení z chromu, kůže a tvrdého plastu. Šlapky frčely na heroinu. Jedna se šťourala v zubech vzadu v puse, druhá se ukazováčkem dlouhala do tváře a třetí se bez ustání drbala na předloktí. Dmitrij objednal šampaňské a pak se pustil do nějaké nesmyslné hádky s Gošou. Jensovi došlo, že nemá s Dmitrijem vůbec nic společného, a tak se odtamtud vypařil. Stavil se v nočním klu-

bu Roxy v Dlouhé. Tam si sedl, popíjel a pozoroval tančící lidi, dokud zase nevyšlo slunce.

Další den přišel Dmitrij do hotelu i se svými parťáky s vpadlýma očima a navrhl, že si dají LSD a půjdou se podívat na fotbal. Hrála Sparta Praha a hostující Zenit Petrohrad. Jens se omluvil, že si zápas bohužel bude muset nechat ujít, protože se potřebuje vrátit domů. Rusové se rozchechtali svým pochmurným smíchem. Ještě v Jensově pokoji si dali trip, za chvíli byli úplně mimo, pošťuchovali ho a pak odtamtud s hlasitým řevem vyběhli a ze zdi na chodbě servali hasicí přístroj.

Jens odletěl do Stockholmu dřívějším letem.

Jakmile dorazil do bytu, dostal zprávu: *Za dva dny v Buenos Aires*. Přebalil tašku, vůbec se nevyspal a ráno zamířil zpátky na Arlandu, odkud letěl přes Paříž do Buenos Aires. Přistál na letišti Ezeiza, pár hodin odpočíval v hotelovém pokoji a pak poobědval s jedním nafoukancem, který mu měl předat vše potřebné. Jens mu zaplatil a dostal od něj klíčky od auta a informaci, že dodávka parkuje v hotelové garáži. Zkontroloval bedny v nákladovém prostoru auta: zbraně byly na místě, všechno šlo podle plánu.

Jens byl unavený a rozhodl se, že než odjede s nákladem do Paraguaye, prodlouží si svůj pobyt ještě o den. Zašel se podívat na box, ale zápas spíš než spravedlivý boj připomínal bezduché mlácení. Jens odešel, ještě než rozhodčí odpískal konec. Místo toho strávil Jens odpoledne prohlídkou turistických zajímavostí. Chtěl si připadat jako normální člověk, ale skoro hned si uvědomil, jaká je to nuda.

Posadil se do jakési restaurace, pořádně se najedl a začel se do deníku *USA Today*, který si s sebou přinesl z hotelu.

Zpočátku na své jméno nereagoval. Ale když zvedl hlavu od novin, okamžitě poznal Jane, mladší sestru Sophie Lantzové. Stála přímo u jeho stolu. Vypadala úplně stejně, jako když ji viděl naposledy, ačkoli tehdy byla ještě dítě.

„Jensi? To snad ne, je to Jens Vall! Co tady děláš?“

Janin úsměv přešel ve smích. Jens vstal a objali se. Její radost byla nakažlivá.

„Ahoj, Jane.“

Tichý muž stojící za Jane se jmenoval Jesus. On sám se nepředstavil, udělala to za něj Jane. Posadili se k Jensovu stolu. Jane začala mluvit, ještě než její pozadí dosedlo na židli. Jens ji poslouchal a každou chvíli se musel smát. Brzy mu došlo, proč si Jane našla právě takového introverta, jako byl Jesus. Jane vyprávěla, že s Jesusem přijeli do Buenos Aires na návštěvu k jeho příbuzným, že nemají děti a bydlí v třípokojovém bytě na náměstí Järntorget v Gamla stan.

Jens se jí vyptával na Sophii a dozvěděl se spoustu povrchních informací: že se teď jmenuje Sophie Brinkmannová, ovdověla, má syna a pracuje jako zdravotní sestra. Potom Jane usoudila, že už by to z její strany mohlo stačit, a sama mu začala klást otázky. Jensovy lži působily důvěryhodně; tvrdil, že prodává hnojiva, kvůli práci hodně cestuje, nemá rodinu ani děti, ale to se prý v budoucnu možná změní.

Ten večer si dali ještě nějaké jídlo a pití. Jesus a Jane pak vzali Jense na místa, kam by se sám nikdy nepodíval. Odhalil tak pravou tvář města, které se mu líbilo čím dál tím víc.

V průběhu večera se na Jesusově zamlklosti nic nezměnilo. „Není němý?“ napadlo Jense vcelku přirozeně.

„Občas mluví,“ odpověděla.

V taxíku zpátky do hotelu přepadla Jense melancholie. Krátce nato se zabral do přemýšlení o své minulosti. Tu noc se mu nespalo dobře.

Auto se pomalu kodrcalo do Ciudad del Este. Město už viděl v dálce. Byl rád, že se zbavil Rusů. Měl v úmyslu nachystat vše nezbytné k odjezdu a o něco později nechat přeložit zbraně do nákladního auta.

V sesterně na ni čekal vzkaz. Malá bílá tuhá obálka, na jejíž přední straně bylo černým inkoustem napsané její křestní jméno. Otevřela ji už při čekání na kávu, v rychlosti si přečetla obsah a obálku zastrčila do kapsy.

Dopoledne strávila obvyklými pracovními úkoly a doufala, že zapomene na všechno, co stálo ve vzkazu. Nezapomněla. Ve tři čtvrtě na dvanáct odešla do převlékárny, sundala si sesterský plášť, popadla kabelku a letní kabát a sešla do vstupní haly.

Héctorův bratranec už na ni čekal. Kývl na ni, aby s ním šla ven. Sophie ho následovala, ale připadala si tak trochu nejistě; jako by jí něco uvnitř říkalo, že se nerozhodla správně. Za nejistotou se ale zároveň ukrývala euforie, že dělá něco spontánního a nepromyšleného, jako už dlouho ne.

Bratrancovo auto bylo nové — byl to jeden z těch populárních japonských ekologických vozů. Nebyl ničím zvláštní, jenom nový. Voněl novotou a sedělo se v něm pohodlně.

„Pojedem do Vasastan,“ oznámil jí.

Ve zpětném zrcátku se setkala s jeho očima. Byly modré, jasné a bystré.

„Takže vy jste s Héctorem bratrancí? Z čí strany?“

„Ze všech možných.“

Zasmála se.

„Vážně? Co tím myslíte?“

„Prostě ze všech možných.“

Tón jeho hlasu napovídal, že už k tomuhle tématu řekl svoje.

„Jinak, já jsem Aron...“

„Těší mě, Arone,“ zareagovala.

Po zbytek cesty bylo v autě ticho.

Stoly, židle, lítací dveře do kuchyně. Osvětlení místnosti bylo příliš ostré, na zdech visely krajinky a stoly pokrývaly kostkované papírové ubrusy. Obyčejná restaurace, kam si člověk zajde na oběd, nic víc.

Héctor na ni zamával od stolu kousek dál od vchodu. Usmála se, ale když se k němu proplétala mezi stoly, snažila se úsměv potlačit.

Vstal, odsunul jí židli.

„Nebýt té nohy, vyzvedl bych tě sám.“

Sophie se posadila.

„Bylo to příjemné i tak. Aron je milý společník, i když po někud tichý...“

Héctor se usmál.

„Přišlas,“ konstatoval.

Přes stůl jí podal zalaminovaný jídelníček.

„Ani jsme se nestihli rozloučit,“ pokračoval Héctor.

„To je pravda.“

Tón jeho hlasu se změnil.

„Chodím si sem dávat mořské plody. Dělají je tady nejlíp ve městě, ale ví o tom jen málokdo.“

„Tak to si asi dám.“

Jídelníčku se ani nedotkla, ruce složené v klíně. Skoro neznatelně kývl na někoho za barem.

Setkat se s Héctorem mimo nemocnici bylo jiné. Přepadl jí nepříjemný pocit, že bude obědvat s člověkem, kterého vůbec nezná. Všiml si její nejistoty a začal mluvit: vyprávěl krátké historky o tom, jaké to je, chodit po Stockholmu se sádrou na noze, jak kvůli ní musel rozstříhnout své oblíbené kalhoty a jak se mu stýská po nemocniční stravě, obzvlášť po bramborové kaši z prášku. Dařilo se mu dělat si legraci z obyčejných věcí a přetvářet vypjatou situaci v cosi odlehčeného a uvolněného.

Sophie poslouchala jeho vyprávění jen na půl ucha. Líbilo se jí, jak Héctor vypadá — pohled se jí pokaždé zastavil na jeho pozorných očích. Měly dvojí barvu: pravé bylo tmavě modré, levé tmavě hnědé. Při různém světle se měnily i jejich odstíny, takže to vypadalo, jako by byl Héctor chvílemi někdo úplně jiný.

„Je beze mě v nemocnici smutno?“

Zasmála se, zavrtěla hlavou.

„Ani ne, všechno je při starém.“

Servírka přinesla na stůl dvě sklenice vína.

„Španělské bílé. Nejsme v tom sice přeborníci... ale pít se to dá.“

Héctor zvedl sklenici k nenucenému přípitku. Sophie se vína ani nedotkla, vzala skleničku s vodou, napila se, pak skleničku lehce naklonila a snažila se navázat oční kontakt, jak je ve Švédsku zvykem. Héctor si toho nevšiml a už dávno se díval jinam. Sophie si připadala hloupě.

Héctor se opřel, klidně a sebejistě si ji prohlížel, otevřel ústa a chystal se něco říct. Očividně ho ale napadla nějaká náhlá myšlenka. Najednou nenacházel ta správná slova.

„No?“ zeptala se a krátce se zasmála.

Poposedl si.

„Nevím... Nepoznávám tě... Jsi jiná.“

„Jak jiná?“

Podíval se na ni.

„Nevím, prostě jiná. Možná proto, že na sobě nemáš sestřičkovskou uniformu...?“

„Chtěl bys, abych ji měla?“

Její slova ho očividně přivedla do rozpaků, pobavilo ji to.

„Ale už mě přece znáš, ne? Víš, kdo jsem.“

„To by mě zajímalo,“ řekl.

„Co by tě zajímalo?“

„Kdo vlastně jsi...“

„To přece víš.“

Zavrtěl hlavou.

„No, vím toho dost... ale rozhodně ne všechno.“

„Proč bys měl chtít vědět všechno?“

Zarazil se.

„Promiň, nechtěl jsem být dotěrný.“

„Nejsi dotěrný.“

„Ale jo...“

„Proč myslíš?“

Héctor pokrčil rameny.

„Někdy moc spěchám, abych dostal to, co chci... No a pak jsem asi dost dotěrný. Ale o tom teď mluvit nebudeme. Pokračujme radši tam, kde jsme skončili posledně.“

Nechápala.

„Kde jsme skončili?“

Přinesli jim jídlo a postavili před ně talíře. Héctor se pustil do své porce a zkušeně začal rukama loupat krevety.

„Umřel ti táta, pár let jsi byla osamělá a smutná... Pak se tvoje máma seznámila s Tomem a nastěhovaly jste se k němu. Nějak tak to bylo, pokud si dobře pamatuju.“

Nejdřív mu nerozuměla, ale pak jí znenadání došlo, že se Héctor po celou tu dobu v nemocnici vyptával na její život, počínaje dětstvím. Sophie mu to všechno vyprávěla pěkně chronologicky, nebo spíš on zachovával časovou posloupnost, když jí kladl otázky. Divila se, že ji to nikdy nenapadlo.

Setkal se s jejím pohledem, jako by chtěl říct pokračuj. Sophie se zamyslela, zapátrala v paměti a navázala na vyprávění tam, kde posledně přestala. Mluvila o tom, že postupem času, který uplynul od otcovy smrti, se jí i sestře ulevilo. O tom, jak se s matkou přestěhovaly do Tomovy vily, nacházející se jen několik minut od domu, kde strávily dětství. Jak v deváté třídě začala kouřit lehké marlborky a jak byl život rázem veselejší.

Jedli ústřice, mořské raky a humra. Sophie mluvila dál. Vyprávěla o svém ročním výměnném pobytu ve Spojených státech, o prvním zaměstnání, o cestě do Asie, o tom, jak v mládí nedokázala porozumět lásce nebo jak ji pronásledoval strach z dospělosti — pocit, který jí vydržel ještě dlouho po třicítce. Nabírala si jídlo, ponořená do vlastního vyprávění. Čas běžel a Sophie si uvědomila, že zatím mluvila jen ona a Héctorovi ani nedala příležitost něco říct. Zeptala se ho, jestli nevykládá nesmysly, jestli ho už náhodou neunudila k smrti. Zavrtěl hlavou.

„Pokračuj.“

„Pak jsem potkala Davida. Vzali jsme se, narodil se nám Albert a roky najednou letěly jako splašené. Už si to tak dobře nepamatuju.“

Dál už mluvit nechtěla, bylo jí to nepříjemné.

„Co si nepamatuješ?“

Sophie si uzobla z talíře.

„Zdá se mi, že určitá období v mém životě splývají, překrývají se.“

„Co tím máš na mysli?“

„Nevím.“

„Ale víš,“ usmál se.

Vidličkou se vrtala v jídle.

„Pasivitu,“ řekla tiše.

To slovo v něm zřejmě vzbudilo ještě větší zvědavost.

„Cože?“

Zvedla hlavu.

„Co?“

„Jakou pasivitu?“

Napila se, zamyslela se nad jeho otázkou a pokrčila rameny.

„Hádám, že to tak má většina matek. Děti a osamělost. David pracoval a hodně cestoval. Já zůstala doma... Nic se nedělo.“

Vnímala výraz své vlastní tváře a cítila, jak se jí na čele udělala vráska. Narovnal se a pokusila se o úsměv. Pokračovala, ještě než se stihl na cokoli zeptat.

„Roky ubíhaly a David onemocněl. Zbytek už znáš.“

„Povídej.“

„Umřel,“ řekla.

„To vím. Ale jak to probíhalo?“

Tentokrát patrně neodhadl, kam až smí zajít.

„Není moc co vyprávět, prostě mu řekli, že má rakovinu. Dva roky nato zemřel.“

Z toho, jak pronesla poslední větu, mu došlo, že se nehodí, aby to dál rozpitvával. Jedli v tichosti. Po chvíli už se zase bavili obvyklým způsobem. On se ptal, ona odpovídala, ale tentokrát jen stručně. Při první vhodné příležitosti se podívala na hodinky. Pochopil. Chtěl si zachovat tvář, a tak zkontroloval svoje.

„Čas letí,“ řekl bezbarvě.